

ጫ25-1ጫ

ተስፋ ለሚቆርጥ እግዚአብሔር መልስ አለው

ተስፋ ለቆረጠ እግዚአብሔር መልስ አለው።

“...በዚህ ሁኔታ እንድሠቃይ ከምታደርገኝ ይልቅ ብትራራልኝና አሁኑኑ ብትገድለኝ ይሻላል”
ሙሴ

“እግዚአብሔር ሆይ! አሁንስ ይብቃኝ፤ ከቀድሞ አባቶቼ አልበልጥማና ነፍሴን ውሰድ”
ኤልያስ

“ከመኖር ይልቅ መሞት ይሻለኛል”
ዮናስ

የሰይጣን ዓላማ ተስፋ ማስቆረጥ ነው

እነዚህ ከላይ ያናበብናቸው ንግግሮች ተስፋ የቆረጡ ሰዎች የተናገሯቸው ናቸው። እርግጥ ነው ሁሉንም ተስፋ እንዲቆርጡ ያደረጋቸው የተለያዩ ምክንያቶች ነበሩዋቸው። ይሁን እንጂ ሞትን እስኪመኙበት ድረስ የሚያደርስ ምን ዓይነት ጠንካራ ምክንያት ቢያጋጥማቸው ይህን ብለን መጠየቃችን አይቀርም።

ተስፋ መቁረጥ ለብዙዎቻችን አዲስ ነገር አይደለም። በሕይወታችን ተስፋ የቆረጥንባቸው የተለያዩ ወቅቶች እንደነበሩ በቅጡ እናስታውሳለን። ብዙ ጊዜ ተስፋ መቁረጥ ወደ ተስፋቢነት ወይም ወደ ተስፋ ማጣት ደረጃ ያደርሳል። ያኔ ነው አደገኛ የሚሆነው። የጦር መሪ ፍጹም ተስፋ የቆረጡና ፈሪ ወታደሮች ይዞ ጠላትን ለመግጠም ወደ ጦር ሜዳ አይሄድም። ምክንያቱም ተስፋ የቆረጡ ወታደሮች ገና ጠላታቸውን ሳይገጥሙ አስቀድመው የተሸነፉ በመሆናቸው ነው። ለዚህ ነው ወደ ጦር ሜዳ ለመሄድ የሚዘጋጁትን ወታደሮች ሞራል ከፍ ለማድረግ ከፍተኛ ፉከራና ቅስቀሳ የሚደረገው። ፍጹም ተስፋ የቆረጠ ሰው በኑሮው ላይ የሚጋጥሙትን ልዩ ልዩ እንቅፋቶችና ትግሎች በቆራጥነት ታግሎ በማለፍ ፈንታ በመሸነፍ እጁን ይሰጣል። ለዚህ ነው ተስፋ የቆረጠ ሰው ተሸናፊ ሰው ነው ያልነው።

በመንፈሳዊ ዓለም ውስጥ ሰይጣን አንድን ክርስቲያን ተዋግቶ ለማሸነፍ ቢፈልግ ወደ አማኝ ሕይወት ታግሎ ሊጥለው የማይችለውን ፈተና መላክ አያስፈልገውም። በቅድሚያ የሚያደርገው ነገር ቢኖር የዚያን ሰው ስሜትና ፍላጎት ማዳከም ወይም ቢቻል መግደል ነው። ያ ሰው በተደጋጋሚ ለሚቀርብለት ውጊያ ሁልጊዜ አሸናፊ ሆኖ መኖር እንደማይችል ማሳመን ብቻ ነው። እንደምናወቀውና በሕይወታችንም እንደተለማመድነው የሰይጣን ዋና ጥረት የእግዚአብሔር ልጆች ገና ትግል ውስጥ ሳይገቡ “ተሸንፎአለሁ” ብለው ከውጊያው እንዲወጡ ተስፋ ማስቆረጥ ነው። ስለዚህ በዚህ ሰይጣን በሚጠነሰሰው የተስፋ መቁረጥ ስሜት ተሸንፎን እዳንወድቅ በየዕለቱ በንቃትና በትጋት መዋጋት ያስፈልገናል። ይህ የተስፋ መቁረጥ ስሜት የሚያጠቃው በእምነታቸው ደካማ የሆኑትን ክርስቲያኖችን ብቻ ሳይሆን ብሩቱዎችንም ይነካል። የጥንት መንፈሳዊ አባቶችም በዚህ ስሜት ተጠቅተዋል። ከእነርሱ ውስጥ ሶስቱን ታላላቅ የእግዚአብሔር ሰዎችን ልምምድ ከዚህ ቀጥሎ እናቀርብላችኋለን።

ሙሴ -“አሁኑኑ”

ሙሴ እግዚአብሔር በሕይወቱ ብዙ አስደናቂ የሆኑ ነገሮችን ሲሠራ በግልጽ ያየ ሰው ነበር። የእግዚአብሔርን ትክክለኛና ግልጽ የእጆቹን ሥራ አይቷል በግል ሕይወቱም ከመጀመሪያው ጀምሮ (ዘጸአት 2፥1-10) ድል በድል እየደራረበ የሰጠው ሰው ነበር። የእሥራኤልን ሕዝብ ከግብጽ ባርነት አውጥቶ በበረሃ ውስጥ መርቶ ወደ ከነዓን ምድር እንዲያደርስ እግዚአብሔር ያዘጋጀውና በልዩ መንገድ ያሰለጠነው ሰው ነበር። አርባ ዓመት በዝምታ በምዲያ በረሃ (ዘጸአት 2፥15) እንዲቆይ ካደረገው በኋላ ልዩ ኃይልና ጸጋ አልብሶት ወደ ግብጽ መለሰው። እግዚአብሔርም ለእሥራኤል ሕዝብ መሪ እንዲሆን ሙሴን እንደመረጠው ምልክትና መረጃ እንዲሆነው ልዩ ልዩ ተአምራቶች የሚያደርግበት ልዩ ኃይል ሰጥቶ በፈረዖን ፊት እንዲቆም አደረገው (ዘጸአት 4፥1-9)።

ሙሴ እግዚአብሔር እያንዳንዱን የግብጽ ቤት በሞት መትቶ (ዘጸአት 12፥29-30) የእሥራኤልን ሕዝብ ከግብጽ ባርነት እንዴት እዳወጣቸው ያስታውሳል። ቀይ ባህርን ባቋረጠበት ጊዜ እንዴት በደረቅ ምድር (ዘጸአት 14፥21-25) እንዳሻገራቸው አይቷል። ሙሴ በተራራው ላይ ከእግዚአብሔር ጋር አርባ ቀንና አርባ ሌሊት በቆየበት ጊዜ የእግዚአብሔርን ክብር ከማየቱም በላይ ሥጋ ለባሽ የሆነ ሰው ሊኖረው የማይችለውን ዓይነት ቅድስናና ግርማ ለብሶ ነበር (ዘጸአት 24፥12-18)። ይህን የመሰለ የድል ሕይወት የነበረው ታላቁ ሙሴ በተስፋ መቁረጥ ስሜት ይሸነፋል ብሎ መገመት በጣም ያስቸግራል። መጽሐፍ ቅዱስ የታላላቅ መንፈሳዊ ሰዎችን ድካማቸውን ሳይገልጽ የድል ሕይወታቸውን ብቻ የሚናገር ቢሆን ኖሮ እኛ ደካማዎች ሰዎች ምን ያህል ቃሉን ገልጸን ለማንበብ በፊራን ነበር። ሙሴ “እኔ ይህን ሁሉ ሕዝብ ብቻዬን መምራት አልችልም ይህ ኃላፊነት ለእኔ እጅግ ከባድ ነው! በዚህ ሁኔታ እንደሠቃይ ከምታደርገኝ ይልቅ ብትራራልኝና አሁኑኑ ብትገድለኝ ይሻላል፤ ከዚያም በኋላ ከምታመጣብኝ መከራ እገባለሁ” አለ (ዘጸአት 11፥14)። ለመሆኑ ሙሴ ይህን ከመሰለ ተስፋ መቁረጥ ደርጃ እንዲደርስ ያደርገው ምክንያት ምን ይሆን?

1. የእግዚአብሔርን ሸክም “እኔ ካልተሸከምኩ” በማለት ነው

የእሥራኤል ሕዝብ በእግዚአብሔርና በእርሱ ላይ ሲያገቡርመርሙ ሙሴ ሰማ። “ሕዝቡ ሁሉ በየድንኳናቸው ደጃፍ ላይ በቡድን በቡድን ቆመው ሲያገቡረምረም ሰማቸው እግዚአብሔር በእነርሱ ላይ ተቆጥቶ ስለ ነበር በጣም ተጨነቀ” (ዘጸአት 11፥10)። የሕዝቡ ማገብረምረም ሙሴን ስለ አስጨነቀው “ይህን ከባድ ነገር በእኔ ላይ ስለምን አመጣህብኝ? በእኔስ የማትደሰተው ለምንደነው?” ብሎ እግዚአብሔርን ጠይቀው (ዘጸአት 11፥11)። እግዚአብሔር የእሥራኤልን ሕዝብ እንዲመራ ለሙሴ ኃላፊነቱን ይሰጠው እንጂ፣ እግዚአብሔር በሕዝቡ ላይ የሚኖረውን የራሱን ሥራና ኃላፊነት ትቷል ማለት አልነበረም። ለእሥራኤል ሕዝብ የሚያስፈልገውን ሁሉ ለመስጠት ከጠላቶቻቸው ሁሉ ለመጠበቅ በበረሃ ጉዞአቸው ሁሉ አብርክቶው ለመሆን ቃል የገባላቸው ስለሆነ ቃሉን ማክበር የራሱ ኃላፊነት ነው። ሙሴ ከተስፋ መቁረጥ ደረጃ ላይ ለመድረስ የቻለው የእግዚአብሔርን ሸክም “እኔ ለሸከም” በማለቱ ነበር። ሕዝቡ “መናው ሰለቸን፤ ሌላ የምንበላው ነገር የለንም” ብለው ሲያገቡርመርሙ፣ ሙሴ ለሕዝቡ ሥጋ የመስጠት ኅላፊነት ያለበት መስሎት ተጨነቀ። ያ ለሙሴ ከሰብአዊ አቅሙ በላይ ነበር። የእርሱ ኃላፊነት ቢሆን ኖሮ በእርግጥም መጨነቅ ይገባው ነበር። ግን ሥጋ የመስጠት ኃላፊነት የሙሴ ሳይሆን የእግዚአብሔር ነበር። ሙሴ ግን ያለአግባብ ተጨነቀ። ወዲያው ተስፋ ቆርጦ “መሞት ይሻለኛል” አለ።

በእኛም ሕይወት ውስጥ ተስፋ መቁረጥ የሚደርስብን እግዚአብሔር ሊሠራው የሚገባውን እኛ ካልሠራነው ብለን ስንታገልና የማይቻል ሆኖ ስናገኘው ነው። የእግዚአብሔርን ኃላፊነት ለእግዚአብሔር

ለመተው ትልቅ እምነትን ይጠይቃል። የራሳችንን ድርሻ ከፈጸምን በኋላ የተቀረውን በእምነት ለእግዚአብሔር መተው ከተሰፋ መቁረጥ ሕይወት መዳን ከመቻላችንም በላይ በክርስትና ሕይወታችን ደስ ብሎን ወደ ፊት መራመድ እንችላለን። መጠንቀቅ ያለብን ግን የራሳችንን ድርሻ ማወቅና ያንኑ በቅጡ ማከናወናችንን ነው።

2. ሕዝቡ ሲሰጡ እርሱ እንደሳተ አድርጎ በመውሰዱ

ሙሴ የእግዚአብሔርን ሽክም “እኔ ካልተሸከምኩ” ማለቱ ብቻ ሳይሆን የሕዝቡን ማጥፋትና መሳሳት በእርሱ ምክንያት እንደሆነ አድርጎ በመውሰዱም ተሰፋ ወደመቁረጥ ደረጃ ደረሰ። የእሥራኤል ሕዝብ ሲሰጡ እርሱ እንደሳተ አድርጎ ይወስድ ነበር። በማጉረምረማቸው እምነት ቢስ በመሆናቸው እርሱን ተጠያቂ እንደሚያደርገው አድርጎ ይወስደው ነበር። ሙሴ በወቅቱ ያተኮረው በራሱ ሕይወት ላይ ነበር። እግዚአብሔር በዚህ ወቅት ነበር አንድ አዲስ ነገር ማደርግ የጀመረው። ያም ሙሴ ዓይኑን ከራሱ ላይ እንዲያነሳ ማድረግ ነበር። ይኸውም፣ 1ኛ ሙሴን በነበረበት ኃላፊነት እንዲያግዙት ሰባ ሰዎች ሰጠው። እነዚህ ሰባ ሰዎች በሕዝቡ መካከል የሚነሱትን ጥቃቅን ጭቅጭቆች መስመር ሲያሰዙ መሴ ደግሞ ትላልቅ የሆኑትን የአስተዳደር ሥራዎችን መሥራት ጀመረ።

ሙሴ ለእሥራኤል ሕዝብ እግዚአብሔር ሥጋን እንደሚሰጣቸው ቃል ገብቶላቸው ነበር። “እነሆ አሁን እግዚአብሔር ሥጋ ይሰጣችኋል፤ እርሱንም እስክትጠግቡ ትበላላችሁ። የምትበ ሉትም ለአንድ ወይም ለሁለት ቀን፣ ለአምስት፣ ለአሥር ወይም ለሃያ ቀን ብቻ አይደለም፤ እስኪያንገፈግፋችሁና በአፍንጫችሁ እስኪወጣ ድረስ አንድ ወር ሙሉ ትመገባላችሁ” (ዘሁልቁ 11፣18-20) አላቸው። ሙሴ ለህዝቡ እንደገባላቸው ተሰፋ መሠረት እግዚአብሔር አደረገ። ሙሴ እዚህ ላይ ያደረገው ነገር ቢኖር እግዚአብሔር ፍላጎታቸውን እንደሚያሟላ ብቻ ነገራቸው እንጂ ሥጋ አልሰጣቸውም። ሙሴ ችግሩን ለብቻው በመሸከም ፈንታ ወደ እግዚአብሔር አስተላለፈው። የተሰፋ መቁረጥ ዋናው ምክንያት አማኝ አይኑን በራሱ ላይ በማሳረፍ አቅም ሳይኖረው አቅም እንዳለው እራሱን በመቁጠር እግዚአብሔር ያላሸከመውን ኃላፊነት ለመሸከም ሲሞክር ነው። በራሱ ላይ ማተኮር የለመደ ሰው፣ ሁሉንም ነገር የሚመዘኑና የሚመለከተው በራሱ አንጻርና እርሱን በሚመቸው አቅጣጫ ብቻ ነው። ታዲያ ሁኔታዎች ከእርሱ እንደሚያስበውና ለራሱ እንደሚመቸው ካልሆኑ ቶሎ ይበሳጫል ቶሎ ተሰፋ ይቆርጣል።

በሚቀጥለው ክፍል እንክንገናኝ፣ የጌታ ጸጋና ሰላም ከሁላችን ጋር ይሁን።